

Samling af Afgørelser

Sag C-18/11

**The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs
mod
Philips Electronics UK Ltd**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber))

»Etableringsfrihed — skattelovgivning — selskabsskat — skattelempe — national lovgivning, der udelukker overførsel af de tab, som er lidt på det nationale område af et ikke-hjemmehørende driftssted for et selskab, der er etableret i en anden medlemsstat, til et selskab i samme koncern, der er etableret på det nationale område«

Sammendrag – Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 6. september 2012

1. *Fri bevægelighed for personer — etableringsfrihed — traktatens bestemmelser — anvendelsesområde*
(Art. 43 EF og 48 EF)
2. *Fri bevægelighed for personer — etableringsfrihed — skattelovgivning — selskabsskat — fradrag for underskud — koncernlempe — national lovgivning, der udelukker, at de tab, som er lidt af et på det nationale område beliggende driftssted for et ikke-hjemmehørende selskab etableret i en anden medlemsstat, overføres til et hjemmehørende selskab, der er en del af samme koncern — ikke tilladt — begrundelse — tvingende almene hensyn, som er udledt af målet om at forhindre dobbelt anvendelse af underskud eller målet om at sikre en afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne — foreligger ikke*
(Art. 43 EF)
3. *EU-ret — direkte virkning — forrang — konflikt mellem EU-retten og en national lov — forpligtelser og beføjelser for den nationale ret, ved hvilken sagen er anlagt — undladelse af at anvende den nationale lov*
(Art. 10 EF og 43 EF)

1. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 12-14)

2. Artikel 43 EF skal fortolkes således, at det udgør en begrænsning af et ikke-hjemmehørende selskabs ret til frit at etablere sig i en anden medlemsstat, hvis muligheden for til et hjemmehørende selskab gennem koncernlempe at overføre tab, som er lidt af det ikke-hjemmehørende selskabs faste driftssted i denne medlemsstat, i henhold til en national lovgivning underlægges en betingelse om, at disse tab ikke kan anvendes ved beregningen af en udenlandsk skat, hvorimod overførslen af tab, som et hjemmehørende selskab har lidt i denne medlemsstat, ikke er underlagt nogen tilsvarende betingelse.

En sådan forskelsbehandling gør det nemlig mindre attraktivt for selskaber, der har deres hjemsted i andre medlemsstater, at udøve etableringsfriheden gennem et fast driftssted. Den situation, som et ikke-hjemmehørende selskab, der kun råder over et fast driftssted på nationalt område, befinder sig i, og den, som et hjemmehørende selskab befinder sig i, er desuden med hensyn til målet med en beskatningsordning for overførsel af tab objektivt sammenlignelige, for så vidt som det drejer sig om muligheden for til et andet af denne koncerns selskaber gennem koncernlempelse at overføre tab, der er lidt i denne medlemsstat.

En sådan begrænsning kan ikke begrundes i tvingende almene hensyn, der er udledt af målet om at forhindre dobbelt anvendelse af underskud, målet om at sikre en afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne eller af en kombination af begge disse begrundelser.

Hvad i denne henseende for det første angår opretholdelsen af fordelingen af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne påvirkes beskatningskompetencen hos den værtsmedlemsstat, på hvis område den til grund for driftsstedets tab liggende virksomhed udøves, på ingen måde af det forhold, at det er muligt til et hjemmehørende selskab gennem koncernlempelse at overføre de tab, som et på denne værtsmedlemsstats område beliggende driftssted har lidt, idet denne medlemsstats beskatningskompetence for så vidt angår eventuelt overskud af driftsstedets virksomhed på dens område forbliver uberørt.

Hvad for det angår risikoen for dobbelt anvendelse af underskud er denne uden betydning for beskatningskompetencen hos den medlemsstat, hvor det faste driftssted er beliggende. De tab, som et fast driftssted for et selskab, der ikke er hjemmehørende i denne medlemsstat, overfører til et hjemmehørende selskab, kan under alle omstændigheder knyttes til denne medlemsstats beskatningskompetence. Denne beskatningskompetence kan på ingen måde berøres af det forhold, at de overførte tab i påkommende fald også kan medtages i en anden medlemsstat.

(jf. præmis 16, 19, 20, 25, 26, 30, 31 og 35 samt domskonkl. 1 og 2)

3. En national ret har under en sag, der henhører under dens kompetence, som organ i en medlemsstat pligt til i medfør af det i artikel 10 EF angivne princip om samarbejde at anvende den direkte anvendelige EU-ret fuldt ud og at beskytte de rettigheder, som denne tillægger private, idet den skal undlade at anvende enhver bestemmelse i national lov, der er i strid med en EU-retlig bestemmelse.

(jf. præmis 38 og 40 samt domskonkl. 3)